

Isparta kahramanlarına arkadaş olmak

Yılmaz Ölper: “Vaktini Risale-i Nur’a hasretmek ne demektir? ‘Sen, Risale-i Nur’u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın’ buyuran Üstad Hazretlerini nasıl anlamalıyız?”

Bir Sadakat Mektubu

Bu cümleler Kastamonu Lâhikasında geçen bir mektubun ifadeleridir. Bediüzzaman mektubunda, Nur Talebelerini Risale-i Nur hizmetinde sadakate çağırıyor.

Risale-i Nur hizmetinin tarikat ve şeyhlikten daha mühim olduğunu... İman kurtarmanın velâyet mertebesi kazandırmaktan daha sevaplı olduğunu... Bir adamın imanını kurtarmanın, on mü’mini velâyet derecesine çıkarmaktan daha efdal olduğunu... Bir adamı sultan yapmanın, on neferi paşa yapmaktan daha yüksek olduğunu Bediüzzaman ispat ediyor.

“Çünkü” diyor Bediüzzaman, “iman, saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için bir mü’mine, küre-i arz kadar bir saltanat-ı bakiyeyi temin eder. Velâyet ise, mü’minin Cennetini genişletirir, parlattırır.”¹

Mektubun devamında Bediüzzaman diyor ki: “Bu şehre bir kutup, bir gavs-ı âzam gelse, “Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım” dese, sen Risale-i Nur’u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.”²

Isparta Kahramanları Ne Yaptılar?

Isparta Kahramanları, Üstad Hazretlerinin bir menfi olarak sürgün geldiği Isparta’da ve Barla’da, “Hakaik-ı Kur’ân’ın dellâlı” sıfatıyla Bediüzzaman’a muhatap oldular, talebe oldular ve dâvâsına sahip çıktılar.

Bediüzzaman’a yaklaşmanın ateşten gömlek giymekten farksız olduğu o ceberut devrinde başka şeyh ve mürşit aramadılar; yerilmeyi, kınanmayı, dövülmeyi, sövülmeyi, işkence edilmeyi, tecrithaneleri, hapishaneleri, işlerinden, çoluk çocuklarından irak olmayı, mağdur olmayı, mahrum olmayı, mahkûm olmayı,

makamı, mevkii, rahatı, şanı, şerefi, itibarı kaybetmeyi göze aldılar ve Bediüzzaman'ın dâvâsından ellerini çekmediler.

“Siz Türk'sünüz. Türklerde her nevi ulema ve ehl-i kemal vardır. Said bir Kürt'tür. Milliyetinizden olmayan birisiyle teşrik-i mesai etmek hamiyet-i milliyeye münafidir.”³ diye ölümüne baskı yapıldığı günlerde, yardan, serden, maldan, mülkten, şandan, rahattan, hayatlarından, ruhlarından, canlarından geçtiler; Said Nursî Hazretlerinden geçmediler.

İhlâsta, sadakatte, uhuvvette, tesanütte, kanaatte, feragatte, refakatte, himmette, gayrette, vefada, Risale-i Nur hakikatlerini neşirde rükün oldular, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisinde saff-ı evvel teşkil ettiler.

Risale-i Nur'a hizmette kusur etmediler, başka yerde nur ve feyiz aramadılar, Risale-i Nur ile iktifa ettiler.

Bediüzzaman'ın Isparta Kahramanlarına Hitabı

Nitekim Kastamonu'da iken Isparta Kahramanlarına defalarca mektup yazan Bediüzzaman'ın hitabından sadece iki örnek şöyledir:

“Aziz, sıddık, mübarek kardeşlerim ve hizmet-i Kur'âniye ve imaniyede sebatkâr, sarsılmaz, yılmaz arkadaşlarım ve bu misafirhane-i dünyada şefkatkâr ve fedakâr ve vefâdar yoldaşlarım.”⁴

“Aziz, sıddık, mübarek kardeşlerim, dünyada medâr-ı tesellilerim ve berzah yolunda nuranî yoldaşlarım ve mahşerde inşaallah şefaathçilerim.”⁵

Vaktini Risale-i Nur'a Hasretmek

Risale-i Nur'a vaktini hasretmek, Risale-i Nur'u okumaya, anlamaya, vakıf olmaya, neşretmeye, ona hizmet etmeye ömür dakikalarını tahsis etmek, ona bir ömür kilitlenmek, onun için gülmek, onun için ağlamak, onun için yaşamak, sadece hayatını değil, ruhunu ona feda etmek demektir.

Risale-i Nur'a vaktini hasretmek, dünyanın gidişatı, siyaseti, vukuatı, hadisatı, mazisi, hali, istikbali ile ilgili merakı, ilgiyi ve kaygıyı kalbinden söküp atmak ve bütün kalbini Risale-i Nur'a çevirmek demektir. Bediüzzaman diyor ki: “Dehşet aldığın zaman, İbrahim Hakkı gibi “Mevlâ görelim neyler / Neylerse güzel eyler” de, pencerelerden seyret, içlerine girme.”⁶

Risale-i Nur'a vaktini hasretmek, kitab-ı kebir-i kâinatı okumakta Risale-i Nur'un

gözü ve kulağı olmak, şefkatte Risale-i Nur'un kalbi olmak, hizmette Risale-i Nur'un eli ve ayağı olmak ve artık makamatı, kemalatı, dünyayı, ölümü, kabri, berzahı, mahşeri, sıratı, cenneti ve cehennemi düşünmemek demektir.

Isparta Kahramanları böyle yaptılar.

Dipnotlar:

- 1- Kastamonu Lâhikası, s. 104, 105. 2- Kastamonu Lâhikası, s. 104, 105.
- 3- Mektubat, s. 407. 4- Kastamonu Lâhikası, s. 102.
- 5- Kastamonu Lâhikası, s. 68; 6 Mektubat, s. 219.